

ÀNGEL ÒDENA | Baríton. Ha cantat en els millors escenaris del món

“Lleida té un espai fantàstic com La Llotja; l’ha d’omplir diàriament d’iniciatives”

FOTO: J. Gómez /

Entrevistem Òdena mentre camina pels carrers de Palma de Mallorca, on interpreta aquest dies *Falstaff*, de Verdi. Recent arribat de València, s’ha estat uns dies a Lleida, ciutat on viu i ha fet seva, encara que és tarragoní. Ha cantat amb Montserrat Caballé o Plácido Domingo en els millors escenaris del món, inclòs el Metropolitan de Nova York. Malgrat ser un primera espasa, aquesta periodista va parlar amb un home, divertit, intel·ligent, entusiasta i humil —un *autònom* de l’òpera— malgrat als 25 anys ja era el *Marcelo*, de *La Bohème*, de Puccini.

S’ha mostrat crític amb la visió elitista de l’òpera. (riu) Mira, ara m’agafes caminant amb un company —tenim un assaig— i anem amb texans i caçadora. No som gent elitista. Som professionals com d’altres, que hem hagut d’estudiar molt i que hem de *pençar* cada dia, perquè la lírica és un món dur. Arribem on podem. A Espanya sí que l’òpera —més que a l’estranger— s’ha relacionat amb gent benestant, però poc a poc va canviant, per s’està fent molta pedagogia, el públic cada cop està més format. Però pels preus de les entrades? Si vas al camp del Barça també és car. Però aleshores no és elitista, perquè hi van 100.000 persones.

En canvi ens costa anar a veure òpera.

És ignorància en el millor sentit de la paraula. Només cal trencar prejudicis. A Itàlia qualsevol cambrer et canta fragments d’òpera, perquè forma part de la seva cultura. Aquí costa més... i a Lleida ho tenim fàcil, amb infraestructures com l’Auditori i La Llotja, que estan entre les millors acústiques europees. La Llotja hauria de ser un viver constant d’ebullició cultural, diari. Els nens hi haurien d’anar

sovint. Si tens un espai com aquest, cal omplir-lo d’iniciatives.

Aquí hi ha talent.

Molt. L’Orquestra Julià Carbonell és un referent. Oblidem que els nostres joves, que estudien en conservatoris i escoles de música, si volen formar-se i professionalitzar-se, no els cal marxar a una altra ciutat. Aquesta riquesa sovint l’oblidem i l’hauriem de posar en valor amb orgull.

Es defineix com un ‘autònom de l’òpera’.

És una feina bonica, però dura. M’apassiona i si puc no la deixaré. L’altre dia, un gran tenor, que tenia problemes, va ser durament criticat per les xarxes. Vaig voler donar la meva opinió: som professionals, però som humans: tenim dret a posar-nos malalts, passar mals moments. La lírica pot estar envoltada de *glamour*, però la fem persones...

“ Un gran tenor ha estat molt criticat a les xarxes per passar un mal moment. Els cantants d’òpera som persones! ”